एवं ते कपोताश्चित्रग्रीवेण सम्बोधिता हिरण्यकविलदुर्गं प्रापुः। हिरण्यको ऽपि सहस्रमुखविलदुर्गं प्रविष्टः सन्नकुतोभयः सुखेनास्ते।

अथ च। अनागतं भयं दृष्ट्वा नीतिशास्त्रविशारदः।
अवसन् मूषकस्तत्र कृत्वा शतमुखं विलं ॥१४॥

अथ चित्रग्रीवो ऽपि विलदुर्गद्वारं गत्वा तारस्वरेण प्रोवाच। भो ५ भो मित्र हिरण्यक सत्वरमागच्छागच्छ। महती मे व्यसनावस्था वर्तते। तदाकर्ण्य हिरण्यको ऽपि विलदुर्गान्तर्गतः प्रोवाच। भो भो को भवान्। किमर्थमायातः। कीदृक् ते व्यसनावस्थानं। तत् कथ्यतामिति। तच्छ्रुत्वा चित्रग्रीव आह। चित्रग्रीवो नाम कपोतराजो ऽहं ते सुहृत्। तत् सत्वरमागच्छ। गुरुतरं प्रयोजनमस्ति। तदाकर्ण्य १० स पुलकिततनुः प्रहृष्टात्मा स्थिरमनास्त्वरमाणो निःक्रान्तः। अथवा साधिदमुच्यते।

सुहृदः स्नेहसम्पन्ना लोचनानन्ददायिनः।
गृहे गृहवतां नित्यमागच्छन्ति कृतात्मनां ॥१५॥
आदित्यस्योदयं ज्ञाततास्बूलं भारतीकथा। १५
इष्टा भार्या सुमित्रं च अपूर्वाणि दिने दिने ॥१६॥

तथा च। भवने सुहृदो यस्य समागच्छन्ति नित्यशः।
चित्ते च तस्य सौख्यस्य न किञ्चित् प्रतिमं सुखं ॥१७॥

अथ चित्रग्रीवं सपरिवारं पाशबद्धमालोक्य हिरण्यकः सविषादमिदमाह। भो किमेतत्। स आह। भो ज्ञानन्नपि किमेवं पृच्छसि। २० उक्तं च यतः।

यस्माच्च येन च यदा च यथा च यच्च यावच्च यत्र च शुभाशुभमात्मकर्म।
तस्माच्च तेन च तदा च तथा च तच्च तावच्च तत्र च कृतान्तवशादुपैति॥

तत् प्राप्तं मयैतद्बन्धनं जिह्वालौल्यात्। साम्प्रतं त्वं पाशविमोक्षणं कुरु। मा विलम्ब। तदाकर्ण्य हिरण्यकः प्राह। अहो साधिदमुच्यते। २५